

ROCKWELL B-1B

12003

Designed to meet specifications finalised in November 1969 for an advanced manned strategic bomber, Rockwell International was awarded a full scale development contract for the proposed B-1 in June 1970. Features of the aircraft were to include turbofan powerplants, variable geometry wings, advanced forms of defensive and offensive avionics, the latest generation systems and control presentations in the cockpit, low radar observability and construction involving the use of high strength advanced alloys and composite materials. The first B-1 was rolled out on 26 October 1974, and made its first flight on 23 December that year; by July 1976 three prototypes were flying, and the development programme went so well that by the end of 1976 it was anticipated that a total of 241 B-1s would be built. However, in June 1977, the whole programme was shelved in favour of cruise missile development; the three machines built were to continue with test flying and development work, and completion of the fourth aircraft was allowed for this purpose. The next four years proved useful in sorting out many problems in the complex avionics systems and changing some other features, such as substituting Aces II crew injection seats for the original escape capsule. In October 1981, to fulfil a new requirement to provide Strategic Air Command with 100 Long Range Combat Aircraft, the B-1 programme was reinstated, and the first production standard B-1B flew on 18 October 1984. There were several external differences to the initial B-1As, and many more major internal changes, including large increases in fuel and weapons capacities, taking the gross weight from 179,545kg (395,000lb) to 216,820 kg (477,000lb). The airframe now incorporated many more stealth features, including the use of 'RAM' (radar absorbant materials) in numerous locations, and a magnetic radar absorbant polyurethane camouflage finish. Production and

deliveries continued at a fast rate, the first B-1B being handed over to the USAF on 7 July 1985, and the 100th aircraft handed over on 30 April 1988. In spring of 1990, nearly 16 years after the appearance of the first B-1A, the type was named Lancer. The markings included in this kit give a choice from each of the four Strategic Air Command Bomb Wings equipped with the B-1B Lancer.

Basic Data:

Crew: four (two pilots, defensive systems operator and offensive systems operator).
Powerplants: four General Electric (USA) F101-GE-102 turbofans, each rated at 7,727 kg (17,000 lb) dry thrust, or 13,636kg (30,000lb) thrust with afterburner.
Maximum speed: 1294 km/h (804 mph).
Maximum unrefuelled range: 11,990 km (7450 miles).
Armament: maximum weapons load 56,818 kg (125,000lb) stored in three internal bays or external hard points.
Nuclear weapons: 20 AGM-86B/AGM-129A or 38 SRAM-A/SRAM-2 missiles, or 12 B28/B43 or up to 24 B61/B83 bombs.
Conventional weapons: 38 Mk84 910 kg (2,000 lb) or 128 Mk82 227 kg (500 lb) bombs.
Dimensions: length 44.81m (147ft), wing span 41.67m (136ft 8.5in) maximum; 23.84m (78ft 2.5in) minimum.
Height: 10.24m (33ft 7.25in).

Conçu pour répondre aux spécifications définitivement fixées en novembre 1969, d'un bombardier stratégique de pointe avec équipage, on a accordé à Rockwell International un contrat de développement à grande échelle du B1 en juin 1970. Les caractéristiques de cet avion devaient comprendre des installations de moteurs à turboventilateur, des ailes à géométrie variable, des systèmes électroniques de défensive et d'offensive très performants, une présentation des systèmes de commande et de contrôle dans le cockpit à la pointe à haute résistance et de matériaux composites. Le premier B-1 a été exposé au public le 26 octobre 1976, trois prototypes volaient, et le projet se déroulait si bien que fin 1976, on avait prévu qu'un total de 241 B-1 seraient construits. Cependant, en juin 1977, le projet en entier fut suspendu et la priorité donnée au développement des missiles de croisière; les trois appareils construits continuent à faire l'objet de vols d'essai et d'autres améliorations techniques, et la mise au point du quatrième avion, pour les mêmes raisons qu'apparaissent fut ainsi rendue possible. Les 4 années suivantes se sont avérées utiles pour régler de nombreux problèmes concernant les complexes systèmes électroniques et pour changer d'autres caractéristiques telles que le remplacement de la capsule de secours d'origine par les sièges éjectables d'équipage "ACES II". En octobre 1981, afin de satisfaire une nouvelle demande de Strategic Air Command en leur fournissant 100 avions de combat à longue autonomie de vol, on rétablit le programme B-1, et la première production du B-1B vola le 18 octobre 1984. Il y avait plusieurs différences externes par rapport au B-1A d'origine, et encore plus de changements internes importants, comprenant l'augmentation considérable de la capacité d'emport d'armes et de carburant, faisant passer le poids brut de 179.545 kg à 216.820 kg. La cellule comprenait alors beaucoup de caractéristiques de camouflage, y compris l'utilisation de

"R.A.M." (matériaux absorbant les ondes de radars) dans de nombreux emplacements et une finition de camouflage en polyuréthane absorbant les ondes des radars électro-magnétiques. La production et les livraisons continuèrent à un rythme soutenu, le premier B-1B ayant été cédé à l'U.S. Air Force le 7 juillet 1985 et le 100ème le 30 avril 1988. Au printemps 1990, pratiquement 16 ans après l'apparition du premier B-1A, le modèle fut appelé "Lancer". Les emblèmes inclus dans ce kit offrent un choix de chacun des quatre bombardiers de la Strategic Air Command équipés du B-1B Lancer.

Données de base: équipage, quatre personnes (deux pilotes, un opérateur du système de défense et un opérateur du système d'attaque).
Moteur: quatre turbofans F101-GE-102 de la société General Electric (Etats-Unis), chacun atteignant une poussée à sec de 7.727 kg ou de 13.636 kg avec une poussée à postcombustion.
Vitesse maximale: 1.294 km/h.

Autonomie maximale: 11.990 km.

Armement: emport maximal d'armes 56.818 kg situé dans trois soutes internes ou dans des endroits externes très durs.

Armes nucléaires: 20 missiles AGM-86B/AGM-129A ou 38 missiles SRAM-A/SRAM-2, ou 12 bombes B28/B43 ou jusqu'à 24 bombes B61/B83.

Armes conventionnelles: 38 bombes de 910 kg Mk84 ou 128 bombes de 227 kg Mk82.

Dimensions: longueur 44,81 m. Envergure maximum 41,67 m; Minimum 23,84 m.

Hauteur: 10,24 m.

Im Juni 1970 bekam Rockwell International einen vollständigen Entwicklungsvertrag für den vorgeschlagenen B-1 mit der Konstruktion, die den im November 1969 endgültig festgelegten Spezifikationen für einen fortgeschrittenen, bemannten, strategischen Bomber entsprach. Die Kennzeichen des Flugzeugs sollten enthalten: Zweistromtriebwerke, verstellbare Geometrieflägel, neuzeitliche Defensiv- und Offensivavionik, die neuesten Generationssysteme und Bedienungsformen im Cockpit, Tiefflug-Radar-Wahrnehmungsfähigkeit und eine Konstruktion, bei der höchsteste, neuzeitliche Legierungen und Verbundwerkstoffe verwendet werden. Der erste B-1 rollte am 26. Oktober 1974 aus und flog in demselben Jahr am 23. Dezember zum ersten Mal; im Juli 1976 flogen bereits drei Prototypen und das Entwicklungsprogramm verlief so gut, daß insgesamt 241 B-1 gebaut würden. Jedoch wurde im Juni 1977 das ganze Programm ad acta gelegt, weil der Bau von Cruise-Missiles bevorzugt wurde; die drei bereits konstruierten Flugzeuge sollten für Testflüge und Entwicklungsarbeiten weiter fliegen, und aus diesem Grunde konnte das vierte Flugzeug zu Ende gebaut werden. Die nächsten vier Jahre erwiesen sich als wertvoll für die Aussortieren der vielen Probleme mit den komplizierten Avioniksystemen und für die Umänderung einiger anderer Kennzeichen wie das Austauschen der Aces II Crew-Schleuderer mit der ursprünglichen Fluchtkapsel. Um den neuen Bedarf für ein strategisches Luftkommando mit 100 Langstrecken-Kampfflugzeugen zu decken, wurde das B-1 Programm wieder aufgenommen und die erste Produktion Standard B-1B flog am 18. Oktober 1984. Es gab verschiedene äußere Unterschiede zwischen diesen und den anfänglichen B-1A und noch mehr innere Umänderungen einschließlich wesentlicher Vergrößerungen der Treibstoff- und Waffenkapazitäten, und das Bruttogewicht stieg von 179.545 kg auf 216.820 kg. In der Flugzeugzelle waren jetzt viele

durchdachte Merkmale eingearbeitet, einschließlich der Verwendung von "RAM" (radarabsorbierendes Material) an unzähligen Stellen und einer magnetischen, radarabsorbierenden äußeren Legierung mit Polyurethancamouflage. Produktion und Auslieferung gingen schnell voran und der erste B-1B wurde der USAF am 7. Juli 1985 übergeben und das hundertste Flugzeug am 30. April 1988. Im Frühjahr 1990, fast 16 Jahre nach dem Erscheinen des ersten B-1A, wurde diese Auslieferung mit Lancer bezeichnet. Die Markierungen, die diesem Bausatz beiliegen, bieten, eine Auswahl von jedem der vier mit B-1B-Lancer ausgerüsteten strategischen Luftkommando-Bombengeschwader.

Grundlegende Daten

Mannschaft: vier (zwei Piloten, Defensivsystembediener und Offensivsystembediener)

Triebwerke: vier F101-GE-102 Zweistromtriebwerke von General Electric (USA), jeweils mit 7.727 kg Treibkrachub bewertet oder 13.636kg Schub mit Nachbrenner.

Maximale Geschwindigkeit: 1294 km/h

Maximale Reichweite ohne Auflanken: 11.990 km

Bewaffnung:

Maximale Waffenlast: 56.818 kg, die in drei Innenschächten oder in äußeren Trägern aufgehoben werden.

Atomwaffen: 20 AGM-86B/AGM-129A oder 38 SRAM-A/SRAM-2 Raketen oder 12 B28/B43 oder bis zu 24 B61/B83 Bomben.

Konventionelle Waffen: 38 Mk84 zu 910 kg oder 128 Mk82 zu 227 kg Bomben.

Abmessungen: Länge 44,81m Flügelbreite 41,67 m Maximum 23,84 m Minimum Höhe: 10,24 m

Progettato per rispondere alle specifiche finalizzate nel novembre del 1969 per un bombardiere a scopo strategico di tipo avanzato, nel giugno del 1970 la Rockwell International ottenne un contratto per lo sviluppo su piena scala del proposto B-1. L'apparecchio doveva avere turbogetto a doppio flusso, ali a geometria variabile, strutture avanzate di aeroelettronica di difesa e attacco, sistemi dell'ultima generazione e presentazione dei comandi nella cabina di guida, radar a osservabilità a bassa quota ed una costruzione basata sull'uso di leghe e materiali compositi ad alta resistenza e qualità avvolta. Il primo B-1 uscì il 26 ottobre 1974 e fece il suo volo inaugurale il 23 dicembre dello stesso anno; nel luglio del 1976 tre prototipi erano già in volo ed il programma di sviluppo andava così bene che per la fine del 1976 venne previsto che sarebbero stati costruiti fino a 241 B-1. Però, a giugno del 1977, l'intero programma fu accantonato a favore dello sviluppo di un missile cruise; le tre macchine che erano state costruite avrebbero dovuto seguirlo a fare voli di prova e lavoro di sviluppo, e per questa ragione fu permesso di portare a termine la costruzione di un quarto aereo. I quattro anni che seguirono si dimostrarono utili per risolvere numerosi problemi presentati dai complicati sistemi di aeroelettronica e per apportare alcune variazioni, come la sostituzione dei sedili eiettabili Aces II al posto della capsula di uscita che era stata usata originariamente. Nell'ottobre del 1981, per soddisfare la richiesta di fornire 100 Long Range Combat Aircraft allo Strategic Air Command, il programma del B-1 fu iniziato di nuovo ed il primo standard B-1B di produzione volò il 18 ottobre 1984. Vi erano numerose differenze esterne dall'originale B-1A, ed anche molti cambiamenti più importanti all'interno, incluso un considerevole aumento della quantità di carburante e armi, che portavano il peso totale da 179.545kg a 216.820kg. La

cellula ora incorporava molte più caratteristiche non evidenti, incluso l'uso di "RAM" (materiali assorbenti radar) in molte posizioni, ed una mimetizzazione a base di poluretano magnetico per l'assorbimento radar. Produzione e consegne continuarono a rapido ritmo, infatti il primo B-1B fu consegnato alla USAF il 7 luglio 1985, ed il 100esimo aereo fu consegnato il 30 aprile 1988. Nella primavera del 1990, circa 16 anni dopo la comparsa del primo B-1A, questo tipo di aereo fu nominato Lancer. I contrassegni inclusi in questo kit permettono di scegliere da uno qualunque dei quattro Strategic Air Command Bomb Wings equipaggiati con il B-1B Lancer.

Dati di base:

Equipaggio: quattro (due piloti, operatore sistemi difensivi e operatore sistemi d'attacco).

Potenza: quattro (due turbogetti a doppio flusso F101-GE-102 della General Electric (USA), ciascuno con spinta secca nominale di 7.727kg o spinta di 13.636kg con postbruciatore).

Velocità massima: 1294 km/h.

Autonomia massima senza rifornimento: 11.990km.

Armamento: carico massimo di armi 56.818kg disposto in tre vani interni o situati all'esterno.

Armi nucleari: 20 missili AGM-86B/AGM-129A o 38 missili SRAM-A/SRAM-2, 12 bombe B28/B43 o fino a 24 bombe B61/B83.

Armi convenzionali: 38 bombe Mk84 da 910kg o 128 Mk82 da 227kg.

Dimensioni:

lunghezza: 44,81m. Apertura alare, massima: 41,67m; Minima: 23,84m. Altezza: 10,24m.

Diseñado para cumplir con especificaciones acabadas de concretar en noviembre de 1969 para un avanzado bombardero estratégico tripulado, Rockwell International consiguió, en junio de 1970, un contrato para el desarrollo sin restricciones del propuesto B-1. Las características del avión debían incluir sistemas propulsores por turboventilador, alas de configuración de controles de última generación para la carlinga, bajo índice de detección por radar y una construcción que incluyera el uso de avanzadas aleaciones de alta resistencia y de materiales compuestos. El 26 de octubre de 1974 se terminó el primer B-1, que hizo su primer vuelo el 23 de diciembre de ese año; en julio de 1976 ya estaban en vuelo tres prototipos, y el programa de desarrollo iba tan avanzado que para finales de 1976 se predijo que serían construidos un total de 241 aviones B-1. Sin embargo, en junio de 1977 se suspendió el programa, siendo sustituido por el de desarrollo de misil crucero; aunque se debía continuar trabajando en el desarrollo de los tres aviones construidos y en los vuelos de prueba, y también se permitió completar un cuarto avión con los mismos fines que los anteriores. Los siguientes cuatro años fueron aprovechados para resolver muchos de los problemas de los complejos sistemas aviónicos, y para alterar algunas de sus características, como la sustitución de los asientos eietables Aces II por la cápsula de escape primitiva. En octubre de 1981 se reanudó el programa de los B-1 para cumplir con el nuevo requisito de proveer al Strategic Air Command con 100 "Long Range Combat Aircraft" (Aviones de Combate de Largo Alcance); el primer B-1B de producción standard voló el 18 de octubre de 1984. Difería del B-As inicial en varios aspectos externos además de tener otros cambios internos importantes, por ejemplo grandes incrementos en la capacidad para transportar combustible y armamento, aumentado el peso bruto de 179.545 kg a 216.820 kg. La estructura incluyó entonces muchos dispositivos de prevención nuevos, entre los que se encontraban el uso de "RAM" (materiales

absorbentes de radar. La producción y el suministro continuaron registrando índices elevados; el 7 de julio de 1985 se entregó el primer B-1B a la USAF y el número 100 se entregó el 30 de abril de 1988. En la primavera de 1990, casi 16 años después de la aparición del primer B-1A, se denominó a este tipo de avión "Lancer". Este modelo permite elegir entre los emblemas de las cuatro "Strategic Air Command Bomb Wings" (Aletas de Bomba de la Comandancia de Estrategia Aérea) equipadas con el Lancer B-1B.

Datos generales.

Tripulación: cuatro miembros (dos pilotos, un técnico de sistemas defensivos y un técnico de sistemas ofensivos).

Sistemas propulsores: cuatro turboventiladores General Electric (USA) F101-GE-102, cuyas especificaciones de impulso son de 7.727 kg cada uno, o de 13.636 kg para aquellos con motor de chorro.

Velocidad máxima: 1294 km/h.

Máxima autonomía sin repostar: 11.990 km.

Arsenal: carga máxima de armas 56.818 kg, alojadas en tres compartimientos internos o en puntos sólidos externos.

Armas nucleares: 20 misiles AGM-86B/AGM-129A o 38 SRAM-A/SRAM-2, o 12 bombas B28/B43, o hasta 24 B61/B83.

Armas convencionales: 38 bombas Mk84 910 kg o 128 Mk82 227kg.

Dimensiones: longitud 44,81 m. Envergadura del ala 41,67m máxima; 23,84m mínima. Altura: 10,24m.

Concebido para respeitar as especificações finalizadas em Novembro de 1969 para um bombardeiro estratégico tripulado avançado, foi concedido à Rockwell International um contrato de desenvolvimento de escala completa para o proposto B-1 em Junho de 1970. As características do avião deviam incluir sistema motopropulsor turbo reator, asas de geometria variável, formas avançadas aviónicas de defensiva e ofensiva, os sistemas da geração mais recentes e apresentações de controlo na cabina, observabilidade e construção de radar baixo envolvendo o uso de ligas avançadas de alta resistência e de materiais compostos. O primeiro B-1 rolou em 26 de Outubro de 1974, e fez o seu primeiro voo em 23 de Dezembro do mesmo ano; três protótipos estavam a voar em Julho de 1976, e o programa de desenvolvimento prosseguia tão bem que em fins de 1976 foi calculado que Eia ser construído um total de 241 B-1. Contudo, em Junho de 1977, todo o programa foi abandonado a favor de um desenvolvimento do míssil cruzado; as três máquinas construídas continuaram como voos de testes e trabalho de desenvolvimento, mas foi autorizado o acabamento do quarto avião para este fim. Os quatro anos seguintes provaram úteis na resolução de muitos problemas nos complexos sistemas aviónicos e mudando algumas outras características, tais como a substituição dos assentos de ejeção da tripulação Aces II para a cápsula de escape original. Em Outubro de 1981, para preencher uma nova necessidade e em virtude de ter sido aprovado fornecer ao Comando Aéreo Estratégico 100 aviões de combate de longo alcance, o programa do B-1 foi recomençado, e a primeira produção standard do B-1B voou em 18 de Outubro de 1984. Havia algumas diferenças externas dos iniciais B-1A, e muitas mais mudanças interiores importantes, incluindo grandes aumentos em combustível e capacidades de

armas, elevando o peso bruto de 179.545 kg para 216.820 kg. A estrutura do avião incorporava agora muitas mais características furtivas, incluindo o uso de "RAM" (materiais absorventes de radar) em numerosos lugares, e um acabamento de camuflagem de poliuretano absorvente de radar magnético. A produção e as entregas continuaram numa taxa elevada, sendo o primeiro B-1B entregue à Força Aérea Americana em 7 de Julho de 1985, e o 100 em 30 de Abril de 1988. Na primavera de 1990, quase 16 anos após a aparição do primeiro B-1A, o tipo foi chamado Lancer. As marcas incluídas neste logo dão uma escolha de quatro Strategic Air Command Wings equipados com o B-1B Lancer.

Dados básicos
Tripulação: quatro (dois pilotos, operador de sistemas defensivos e operador de sistemas ofensivos).
Motopropulsores: quatro turbo reatores General Electric (USA) F101-GE-102, cada taxado a 7,727 kg impulso seco, ou 13.636 kg impulso com pós-combustão.
Velocidade máxima: 1294 km/h.
Alcance máximo sem abastecimento: 11.990 km.
Armamento: carga de arma máxima 56.818 kg armazenado em três baias internas ou pontos duros externos.
Armas nucleares: 20 mísseis AGM-86B/AGM-129A ou 38 mísseis SRAM-A/SRAM-2, ou 12 bombas B2B/B43 ou até 24 bombas B61/B83.
Armas convencionais: 38 bombas Mk84 910 kg ou 128 bombas Mk82 227 kg.
Dimensões: comprimento 44,81m. Envergadura da asa 41,67 máxima.

Om san den 1. november 1969 stgawerke specificas voor een geavanceerde bemande strategische bommenjager te kunnen voldoen, kreeg Rockwell International in juni 1970 een volledig contract voor de voorgestelde B-1. Het luchtvaartig tuigsel de volgende eigenschappen hebben: turbolofkrachtturbinestelsels, variabele geometrische vliegtuig, geavanceerde vormen van defensiva en offensieve vliegtuigelektronica, de laatste generatiesystemen en besturingspanelen in de cockpit, lage radarwaarnaembaarheid en een constructie van zeer krachtige, geavanceerde legeringen en samenpasteide materialen. De eerste B-1 werd op 26 oktober 1974 uitgerold en maakte op 23 december van dat jaar eerste vlucht; tegen juli 1976 vlogen er drie prototypes en het ontwikkelingsprogramma verliep zo goed dat men tegen eind 1976 verwachtte dat er in totaal 241 B-1's zouden worden gebouwd. In juni 1977 werd het hele programma echter gestopt om voorrang te geven aan de ontwikkeling van kruisraketten, de proefvluchten en het ontwikkelingswerk voor de drie toestellen die reeds waren gebouwd, mochten worden voortgezet, en voor dit doel mocht ook het vierde luchtvaartuig worden voltooid. In de volgende vier jaar werden veel problemen in de gecompliceerde vliegtuigelektronische systemen opgelost en werd tevens een aantal andere eigenschappen veranderd, zoals het vervangen van de Aces II bemanningsachterstoelen door de originele antisooningscapsule. Om te voldoen aan een nieuw eis tot het voorzien in Strategisch Luchtcommando met 100 geavanceerde vliegtuigen van lang vliegbereik, werd het B-1 programma in oktober 1981 opnieuw gestart, en de eerste productiestandard B-1B vloog op 18 oktober 1984. Er waren verscheidene externe verschillen met de eerste B-1A's, en nog meer belangrijke interne veranderingen, waaronder een grote toename in de brandstof- en wapencapaciteit, waardoor het brutogewicht van 179.545 kg tot 216.820 kg werd

verhoogd. In het casco waren nu veel meer heimelijkheidsreigenschappen ingebouwd, waaronder het gebruik van "RAM" (radarabsorberende materialen) op talrijke plaatsen, en een magnetische radarabsorberende camouflageafwerking van polyurethaan. De productie en levering werden met grote snelheid voortgezet, waarna de eerste B-1B op 7 juli 1985 aan de USAF werd geleverd en het 100e luchtvaartuig op 30 april 1988. In het voorjaar van 1990, bijna 16 jaar na het verschijnen van de eerste B-1A, kreeg dit type de naam Lancer. De opschriften in deze kit geven een keuze uit elk van der vier Strategische Luchtcommando Bommenvliegtuigels die met de B-1B Lancer zijn uitgerust.

Basisgegevens.
Bemanning: vier (twee piloten, defensiva systemenoperator en offensieve systemenoperator).
Krachtturbinestelsels: vier General Electric (USA) F101-GE-102 turbolans, elk met een droge stuwkracht van 7.727 kg, of een stuwkracht van 13.636 kg met brandraking.
Maximumsnelheid: 1.294 km/u.
Maximumbereik zonder opnieuw tanken: 11.990 km.
Bewapening: maximumwapenlading 56.818 kg opgeslagen in drie interne bommenruimtes of externe vaste punten.
Kernwapens: 20 AGM-86B/AGM-129A missies of 38 SRAM-A/SRAM-2 missies, of 12 B2B/B43 of tot op 24 B61/B83 bommen.
Conventionele wapens: 38 Mk84 bommen van 910 kg of 128 Mk82 bommen van 227 kg.
Afmetingen: lengte 44,81 m. Vleugelwijdte: maximaal 41,67m; minimaal 23,84 m Hoogte: 10,24 m.

I juni 1970 tildelades Rockwell International ett omfattande utvecklingskontrakt för B-1, som skulle koncentreras i enlighet med specifikationerna som godkänns i november 1969 för ett avancerat bemannat strategiskt bombplan. Planets egenskaper skulle innefatta turbolofaktmotorer, utfallbara vingar, avancerade former av defensiv och offensiv avionik, det senaste inom generationsystem och kontrollsystem i förarkabinen, hög radarresistans, samt en konstitution som skulle infatta användning av höghållfasta avancerade legeringar och sammansatta material. Den första B-1 rullades ut den 26:e oktober 1974 och den genomförde sin första flygning den 23:e december samma år. I juli 1976 flög tre prototyper, och utvecklingsprogrammet gick så bra att man vid slutet av 1976 räknade med att totalt 241 B-1-plan skulle byggas. Men i juni 1977 bordlades hela programmet till förmån för utveckling av kryssningsrobotar, och de tre plan som då redan byggts skulle fortsätta med testflygningar och utvecklingsarbete och ett fjärde plan som var under konstruktion, skulle färdigställas för samma syfte. Under de följande fyra åren kunde man reda ut många problem i samband med de komplicerade avioniksystemen, och man ändrade vissa andra detaljer, som t ex ersättandet av Aces II katapultstolar med den ursprungliga räddningskapseln. I oktober 1981 återstartades B-1 programmet för att uppfylla behovet av 100 långdistansstridsflygplan för det strategiska flygvapnet, och den första B-1B var i luften den 18:e oktober 1984. Det fanns flera yttre skillnader från den första B-1A modellen, och många fler inre skillnader, som t ex en märkbar ökning av bränsle- och vapenkapaciteten, vilket tog totalvikten från 179.545 kg upp till 216.820 kg. Skrovet uppvissade nu många fler radaravstötande egenskaper, som t ex omfattande

användning av "RAM" (radarabsorberande material), och den kamouflageflygbearbetning bestående av magnetisk radarabsorberande polyuretan. Tillverkning och leveranser fortsatte, i rask takt - de första B-1B levererades till det amerikanska flygvapnet den 7:e juli 1985, och det 100:e planet levererades den 30:e april 1988. På våren 1990, nästan 16 år efter tillverkningen av det första B-1A, gavs modellen namnet Lancer. Märkningarna som ingår i byggnadsrepresentationerna av fyra bombplansskador inom det strategiska flygvapnet som är utrustade med B-1B Lancer.

Grundläggande data.
Besättning: fyra (två piloter, en operatör för defensiva system och en för offensiva system).
Drift: fyra General Electric (USA) F101-GE-102 turbolofaktmotorer, varje motor beräknad till 7.727 kg drivkraft, eller 13.636 kg med efterförbrännare.
Maxhastighet: 1.294 km/t.
Maximal räckvidd utan tankning: 11.990 km.
Bestyckning: maximal vapenlast 56.818 kg, uppvaras i tre inre bombrum eller i yttre umerade positioner.
Kärnvapen: 20 AGM-86B/AGM-129A eller 38 SRAM A/SRAM 2 roboter, eller 12 B2B/B43, eller upp till 24 B61/B83 bomber.
Konventionella vapen: 38 Mk84 910 kg eller 128 Mk82 227 kg bomber.
Dimensioner: Längd 44,82 m. Vingbredd 41,67 m max, 23,84 m min. Höjd: 10,24 m.

Rockwell Internationalille annettiin täysimittainen kehitysohjelma ehdotetusta B-1-koneesta kesäkuussa 1970, koneesta, joka oli suunniteltu täyttämään marraskuussa 1969 viimeistelyt arkoisvaatimukset edistyneestä miehittämästä strategisesta pommituskoneesta. Lentokoneen erikoispiirteitä tuli kuulua ohivirtausmoottorit, säädettävät geometriset siivet, puulustus ja hyökkäysjärjestelmän edistyneet muodot, viimeisimmät generaatiojärjestelmät ja ohjauksjärjestelmät ohjauksytimillä, alltimeen tutkainäkkyvyys ja rakenne, johon sisällyi huippuvahvojen edistyneiden kevytmetallien ja yhdistelmämaterialien käyttö. Ensimmäinen B-1 tuotiin esiin 26. lokakuuta 1974 ja se suoritti 1. lentonsa 23. joulukuuta sinä vuonna; heinäkuuhun 1976 mennessä 3 prototyyppiä oli lentämässä, ja kehitysohjelma edistyi niin hyvin, että vooden 1976 loppuun mennessä päätettiin, että kaikkiaan 241 B-1-konetta valmistettaisiin. Mutta kesäkuussa 1977 koko ohjelma hyllytettiin ristelyohjusten kehittelyn hyväksi; niiden kolmen koneen, jotka oli rakennettu, tuli jalkaa koelentoja ja kehittelytyötä ja neljän lentokoneen valmistaminen sallittiin tässä tarkoituksessa. Suoraan vuotta osoittautuvat hyödyllisiksi monien ongelmien selvittämisessä monimutkaisissa lentokoneiden systeemeissä ja joidenkin muiden ominaisuuksien muuttamisessa kuten Aces II:n alkuperäisen miehistön pelastuskapselin korvaaminen katapultistumilla. Lokakuussa 1981, jotta täytettäisiin uusi vaatimus tarjota strategista ilmahermuuta sadan pitkän kantamaisten taistelulentokoneen avulla, B-1-ohjelma otettiin taas käyttöön, ja ensimmäinen tuotantomallin standardi B-1B:tä lensi 18. lokakuuta 1984. Siinä oli useita ulkoisia eroja alkuperäisiin B-1A-koneisiin verrattuna ja monia muita suuria sisäpuolisia muutoksia, joihin kuuluivat suuret lisäykset polttoaine- ja asekapasiteetissa, mikä nosti kokonaispainon 179 545 kg:sta (395000 naulaa) 216 820 kg:oon (477 000 naulaa). Lentokoneen runkon sisällyi nyt paljon useampaa salaisa pintaa, kuten RAM-materiaalien käyttö

("RAM"-tutkantsäteitä imeviä aineita) lukuisissa paikoissa ja magneettinen tutkantsäteitä imevä polyuretaani suojava viimeistely. Tuotanto ja luovutukset jatkuivat nopeassa tahdissa, ensimmäinen B-1B luovutettiin Yhdysvaltain ilmapvoimille 7. heinäkuuta 1985, ja sadat lentokone luovutettiin 30. huhtikuuta 1988. Keväällä 1990 melkein 16 vuotta ensimmäisten B-1A-koneiden ilmestymisen jälkeen, tuuppi se nimen Lancer. Tyypimerkinnästä tässä pienoisallpakkauksessa tarjooat valinnamallitollisuuden jokaisesta neljästä Strategisesta ilmahermus Pommituskeskuksesta, joka on varustettu B-1B Lancer-koneilla.

Puustiedot:
Miehistö: neljä (2 lentäjää, puulustusjärjestelmän operattori ja hyökkäysjärjestelmän operattori).
Voimantehet: neljä General Electric (USA) F101-GE-102 ohivirtausmoottoria, joista kukin on kullekille 7.727 kg:n (17 000 naulan) työnoimovan aikaansaavaksi.
Maksiminopeus: 1294 km/t (804 mailia/t).
Maksimiläisäntankuseton kantomatka: 11 990 km (7450 mailia).
Aseistus: maksimiaselasti 56 818 kg (125 000 naulaa) varustolluna kolmeeri sisäiseen syvennykseen tai ulkoisiin koviin koihin.
Atomiaset: 20 AGM-86B/AGM-129A tai 38 SRAM A/SRAM 2 ohjusta, tai 12 B2B/B43 tai yhteensä 24 B61/B83 pommita.
Tavanomaiset aaset: 38 Mk84 910 kg:n (2000 naulan) tai 128 Mk82 227 kg:n (500 naulan) pommita.
Mitat: pituus 44,81 m (147 jalkaa). Siipien väli 41,67 m (136 jalkaa 8 1/2 tuumaa) maksimi; 23,84 m (78 jalkaa 2 1/2 tuumaa) minimi. Korkeus: 10,24 m (33 jalkaa 7 1/4 tuumaa).

I juni 1970 fik Rockwell International kontrakt på den fuldstændige udvikling af den påtænkte B-1, hvis specifikationer som en avanceret bemannat strategisk bombmaskine var blevet udarbejdet i november året før. Hovedegenskaberne ved maskinen skulle være turbolofmotorer, geometriske variable vinger, avancerede former for defensiv og offensiv fly-elektronik, de allernyeste systemer og kontroller i førerkabinen, ligesom den skulle være varselig af opdage på radar og bygges af avancerede, stærke legeringer og blandingsmaterialer. Den første B-1 rullede ud d.26 oktober 1974 og fløj for første gang d. 23 december samme år. I juli 1976 var tre prototyper på vingerne, og udviklingsprogrammet forløb så godt, at man ventede at bygge ialt 241 B-1'ere. I juni 1977 blev hele programmet imidlertid skrinlagt til fordel for cruise missil-projektet. De tre maskiner, man allerede havde bygget, skulle vedblive at prøveflyve med henblik på videreudvikling, og af samme grund satte man bygning af en fjerde maskine i værk. De næste fire års arbejde viste sig at være meget nyttigt m.h.t. løsning af problemer i det komplicerede fly-elektroniske system, ligesom man foretog ændringer i forskellige andre retninger - f.eks. blev den oprindelige udvlyngningskapsel erstattet med Aces II katapultsæder. I oktober 1981 blev B-1-programmet igen aktiveret med henblik på opfyldelse af den strategiske luftvåbenmands krav om 100 langtrækkende kampmaskiner, og d. 18. oktober 1984 fløj den første produktionsmodel af B-1B. Der var mange ydre ændringer fra de første B-1'ere og tallet var endnu flere ændringer indeni, deriblandt foretog brandstofkapacitet og bestyknig steg bruttovægten

fra 180 til 217 tons. Skroget besad nu flere "listeregskaber", bl.a. ved brug af "RAM" (radarabsorbende materialer) på flere steder og en magnetisk radarabsorbende polyuretan-kamouflagebehandling. Produktion og leverancer gik hurtigt, den første B-1B blev afleveret til det amerikanske luftvåben d.7. juli 1985, og nr 100 blev leveret d.30. april 1988. I foråret 1990, næsten 16 år efter den første B-1 havde set dagens lys, gav man typen betegnelsen Lancer. Mærkningerne i dette sæt muliggør valg mellem alle fire Strategic Air Command Bomb Wings, der er understøttet med B-1B Lancer.

Vigtige data.
Besætning: fire (to piloter, forsvarssystemets operatør og angrebsystemets operatør).
Motore: fire General Electric (USA) F101-GE-102 turbolofter, hver med 7.727 kg tæneaktionskraft, eller 13.636 kg med efterbrænder.
Topfartighed: 1294 km/t. Største rækkevidde uden brandstofpåfyldning 12.000 km.
Bestyknig: maksimal væbenbelastning 56.818 kg, opbevaret i tre interne rum eller på externe holdere.
Kernvåben: 20 AGM-86B/AGM-129A eller 38 SRAM-A/SRAM-2 missiler, eller enten 12 stk. B2B/B43 eller 24 B61/B83 bomber.
Konventionelle våben: 38 Mk84 910 kg eller 128 Mk82 227 kg bomber.
Dimensioner: længden 44,81 m. Spændvidde 41,67 m maksimum, 23,84 m minimum. Højde: 10,24 m.

CEMENT
 COLLEZ
 KLEBEN
 UNIRE CON ADESIVO
 CON PAGAMENTO
 COLE
 PLAKKEN
 LIMMA
 LIMAA
 LIMES

DO NOT CEMENT
 NE PAS COLLER
 NICHT KLEBEN
 NON APPLICARE ADESIVO
 NO PEGAR
 NÃO COLE
 NIET PLAKKEN
 ANVÄND INTE LIM
 ÄLÄ LIMAA
 LIMES IKKE

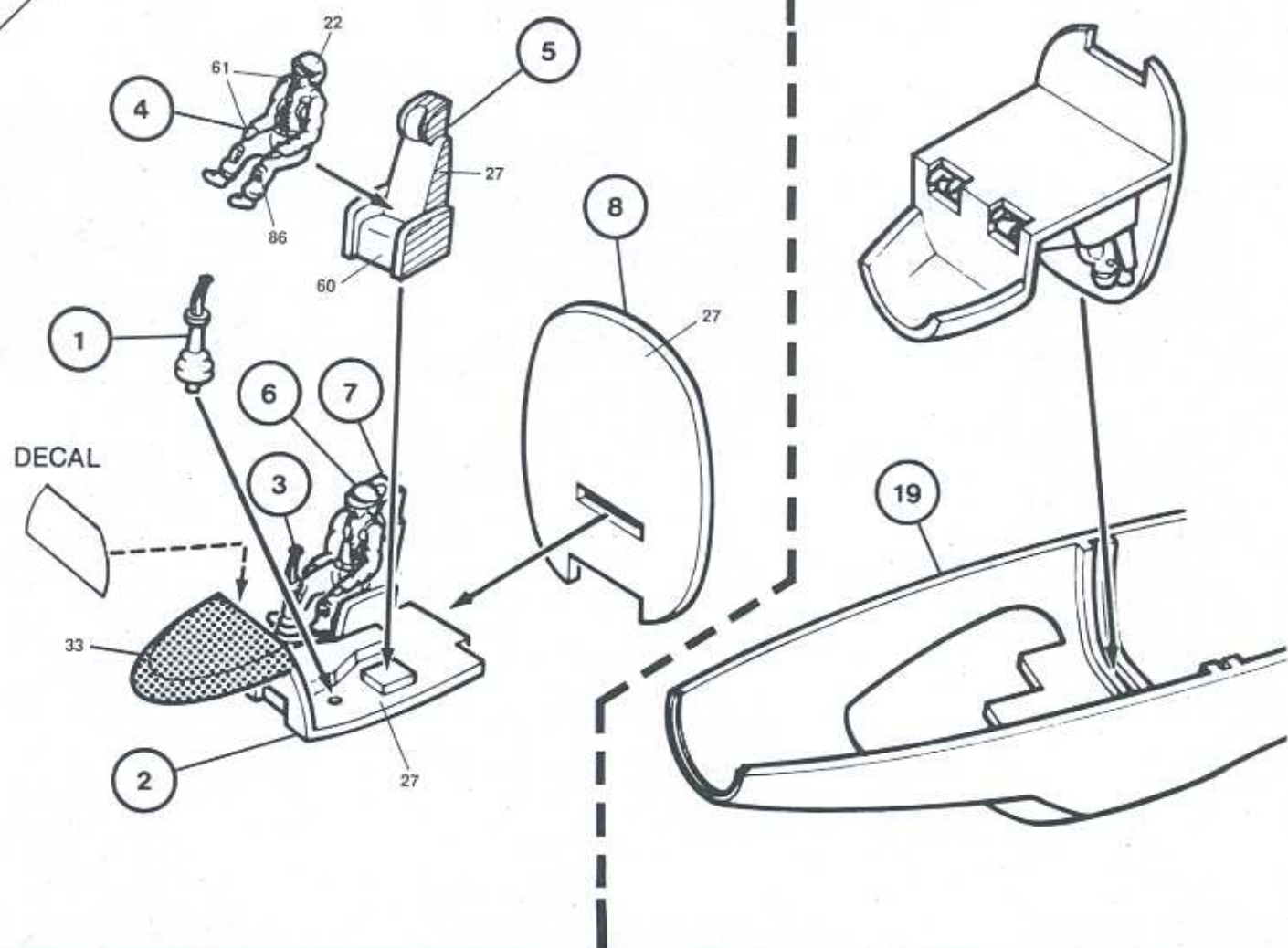
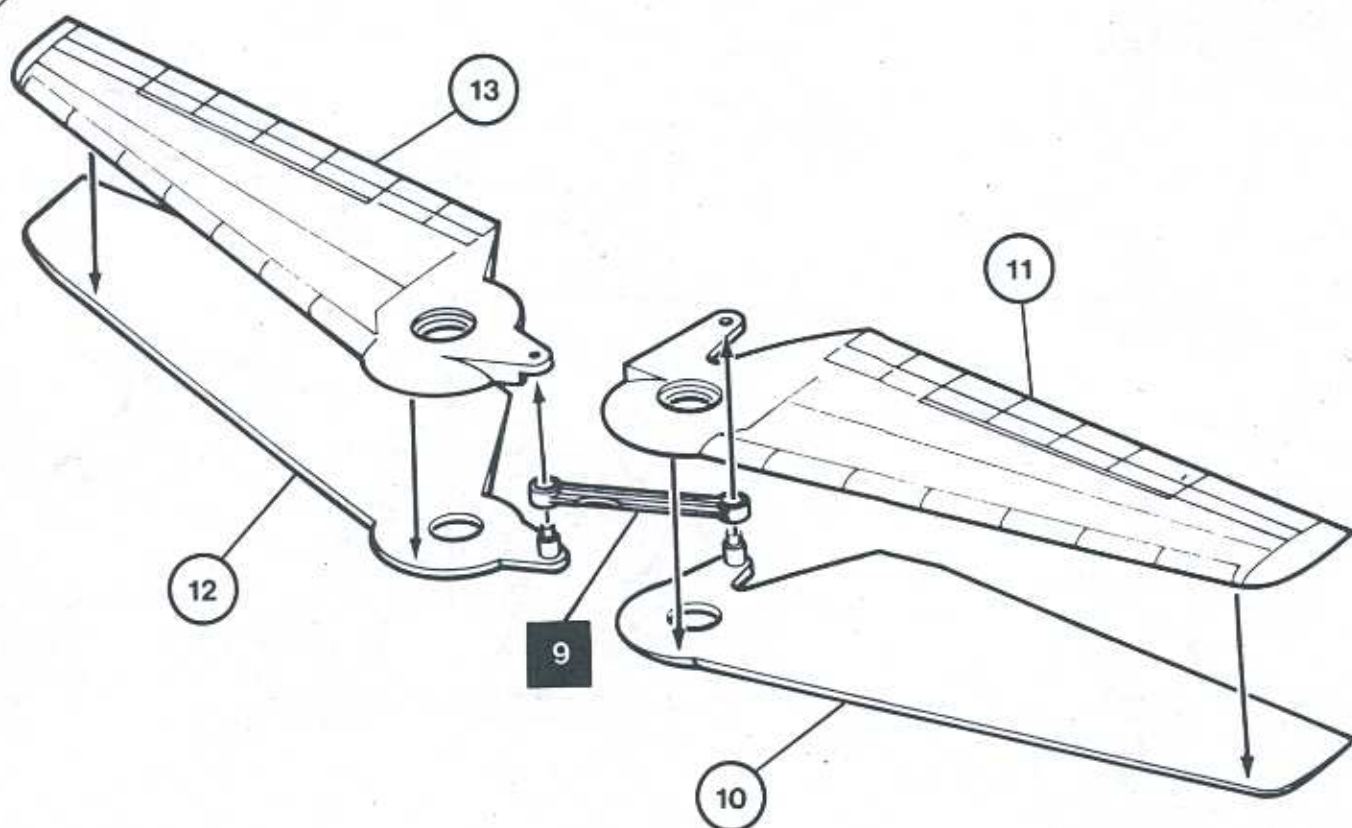
ALTERNATIVE PART
 PIECE EN OPTION
 ALTERNATIV-TEIL
 PEZZO ALTERNATIVO
 PIEZA ALTERNATIVA
 PEÇA ALTERNATIVA
 VERWISSELBAAR ONDERDEEL
 ALTERNATIV DEEL
 VAHTOHTOINEN OSA
 ALTERNATIVE DELE

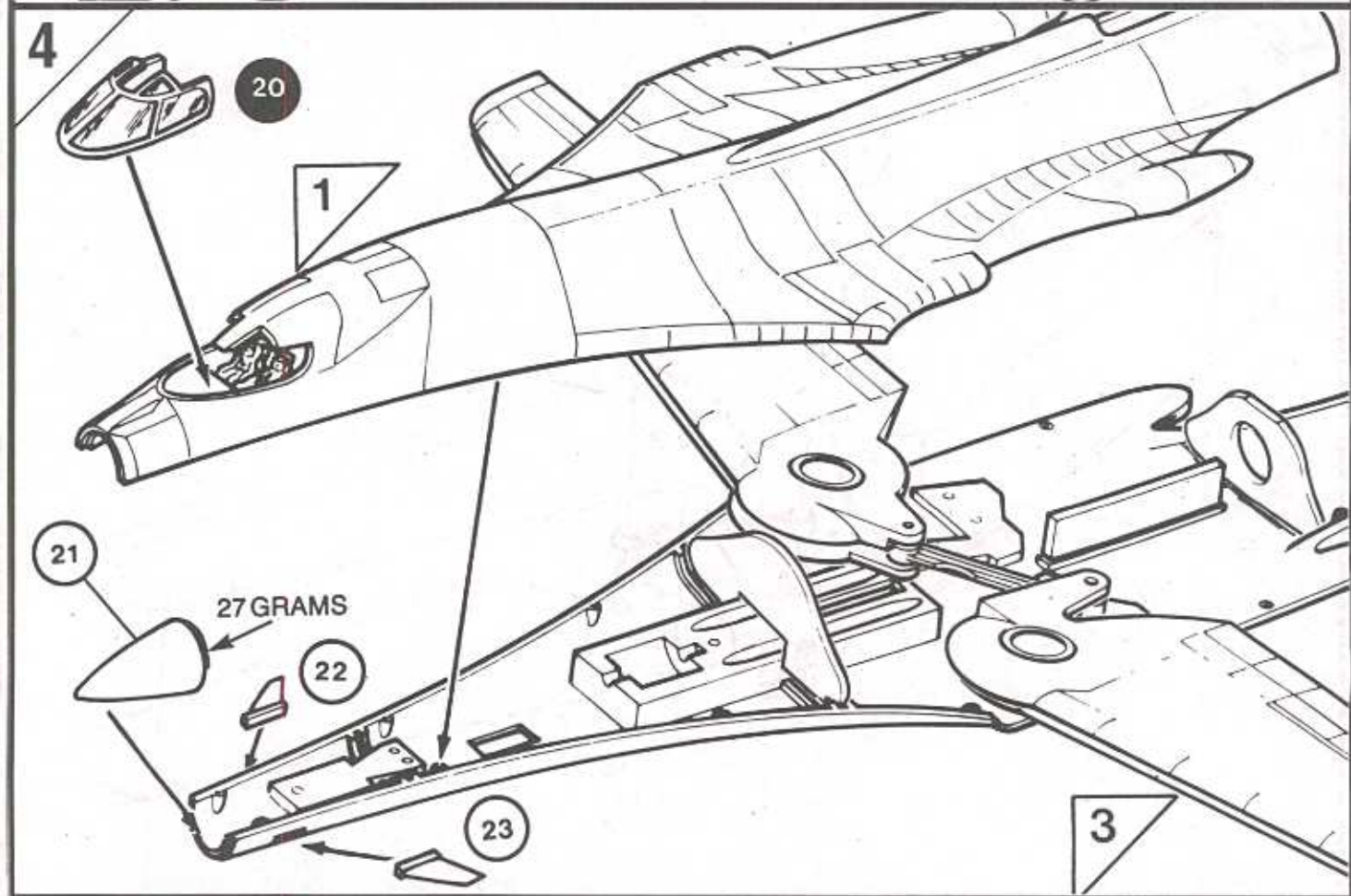
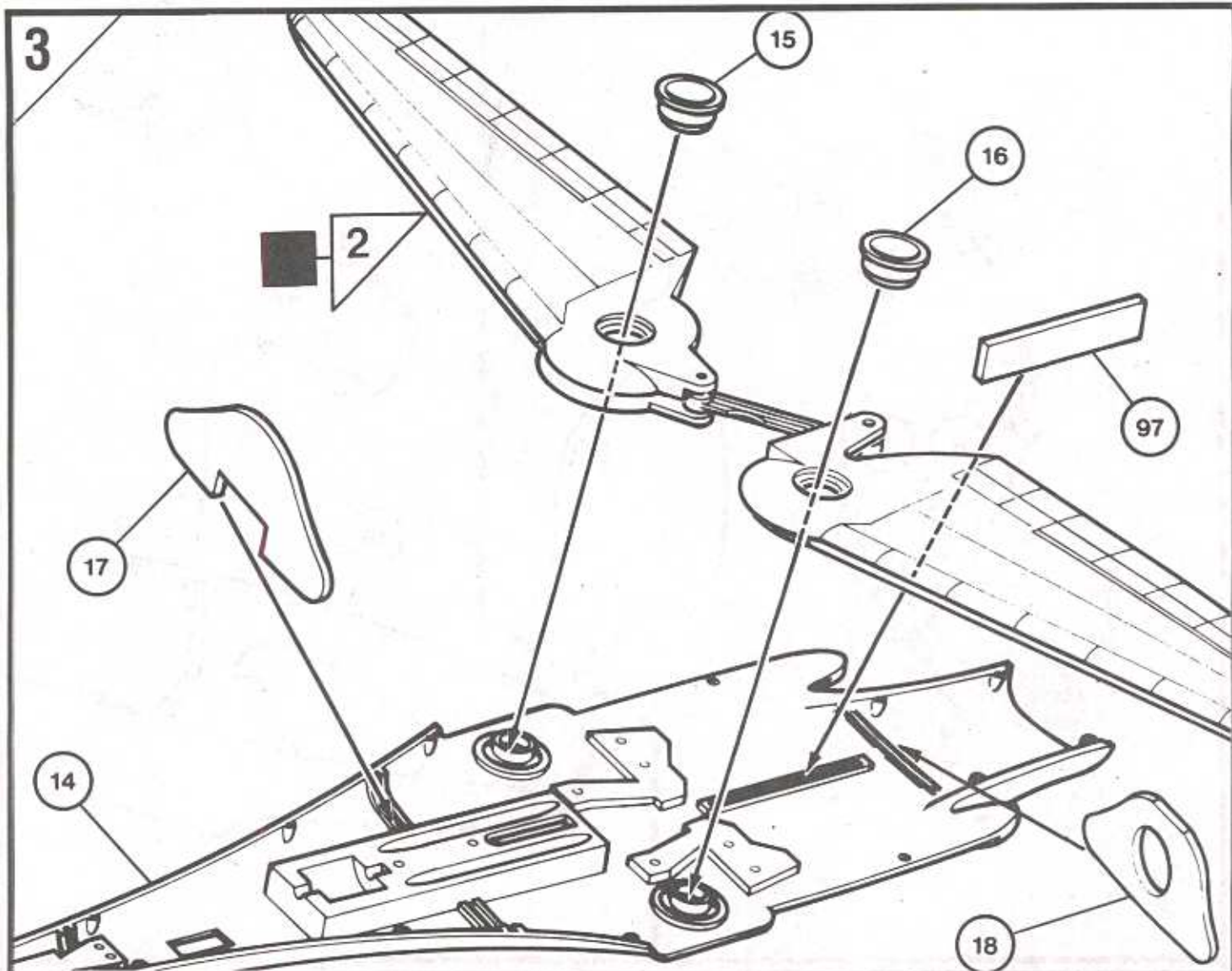

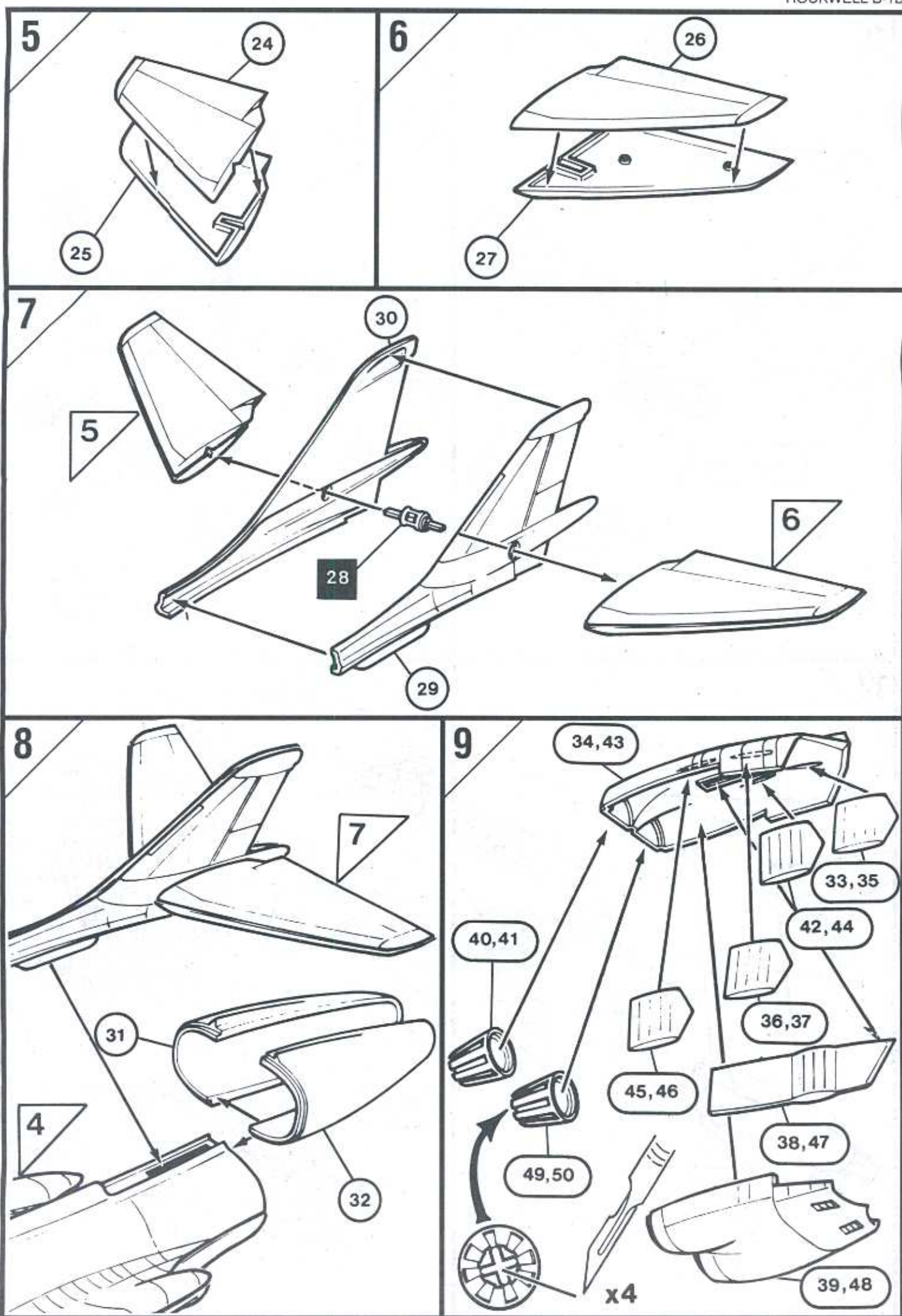
CLEAR
 CLAIR
 KLAR
 TRASPARENTE
 TRANSPARENTE
 TRANSPARENTE
 DOORZICHTIG ONDERDEEL
 GENÖMSKINLIG
 KIRKAS
 GENNEMSIGTIG

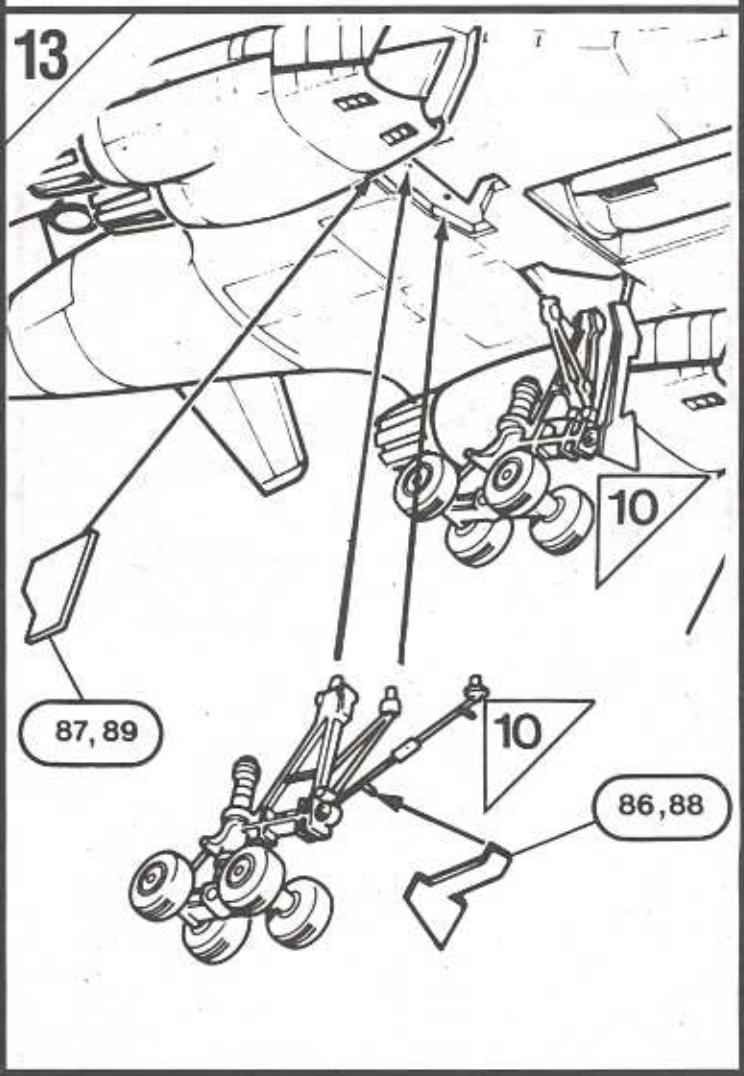
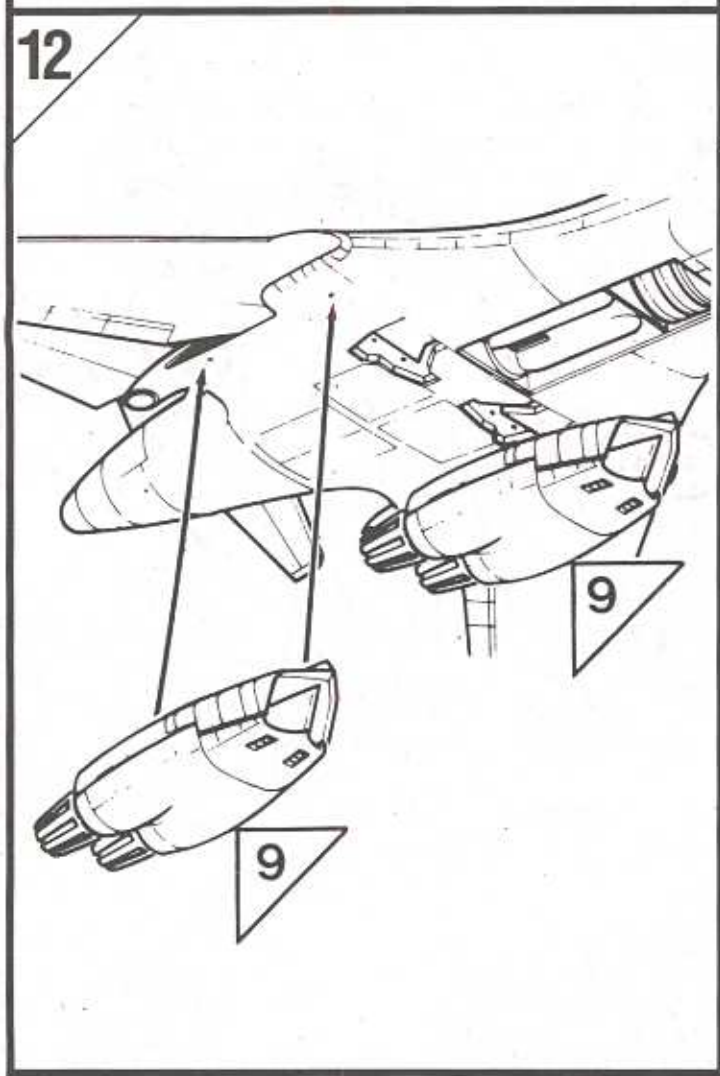
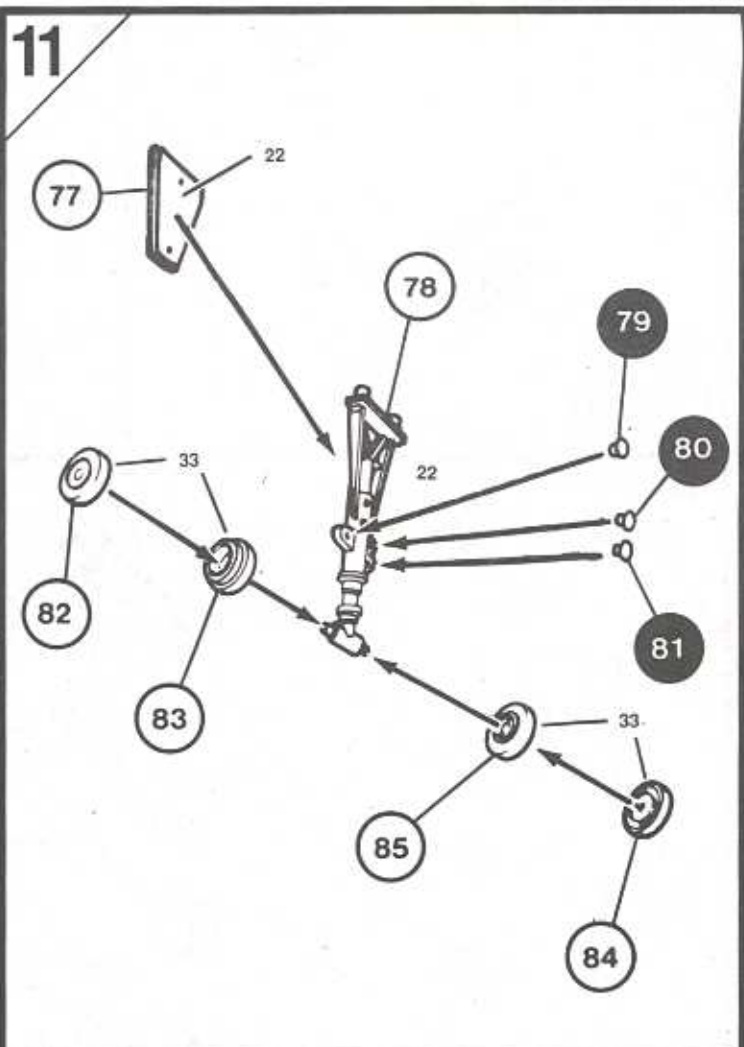
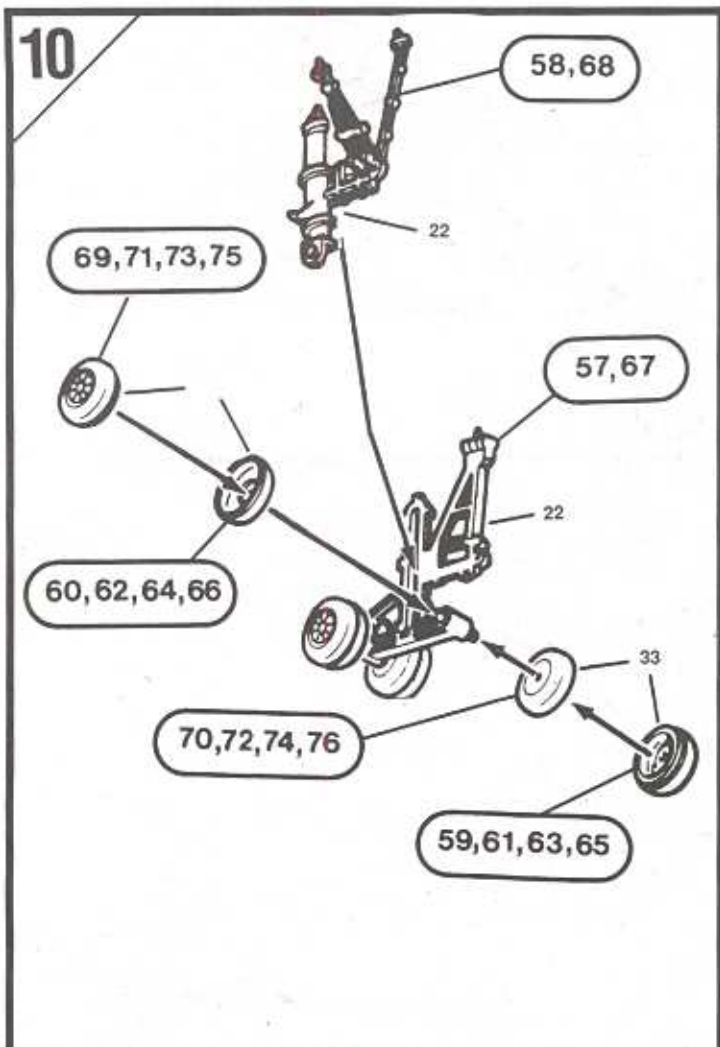

ASSEMBLED SECTION
 PARTIE DEJA ASSEMBLEE
 ZUSAMMENGEBAUTER TEIL
 SEZIONE MONTATA
 SECCION MONTADA
 SECCÃO MONTADA
 SAMENGEVOEGD ONDERDEEL
 IHOPSATT
 KOOTUT OSAT
 SAMLET SEKTIN

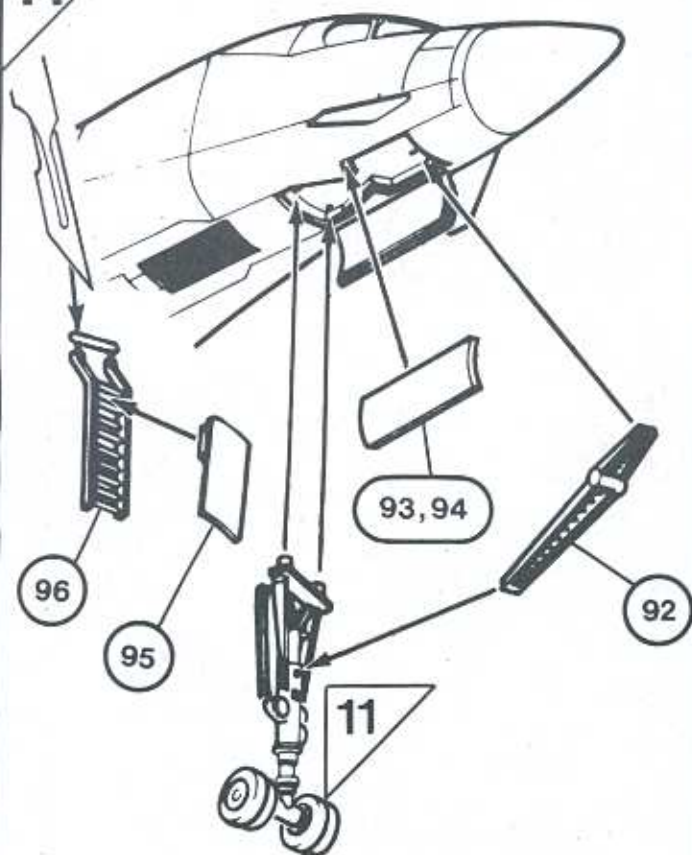
1**2**

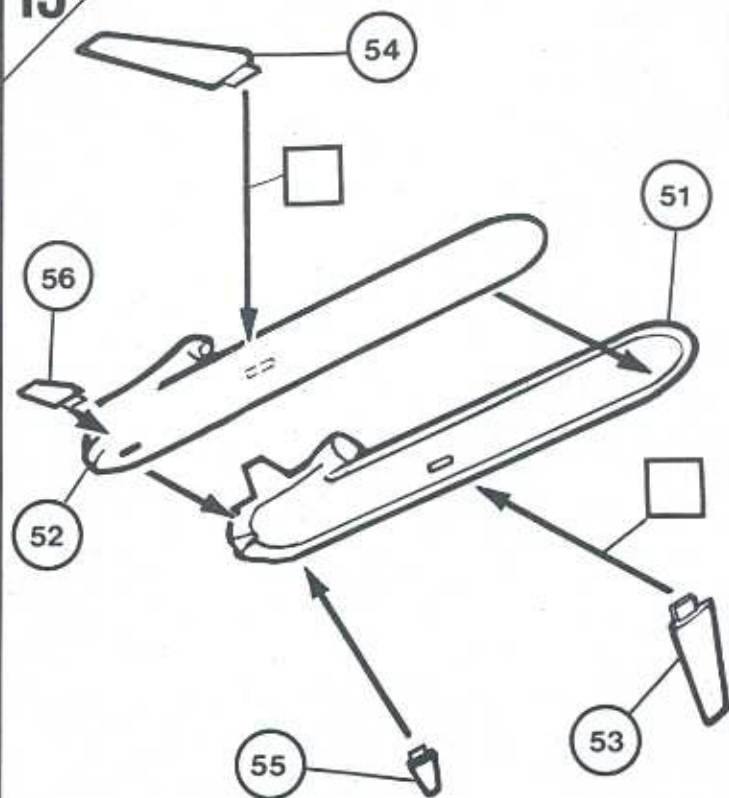

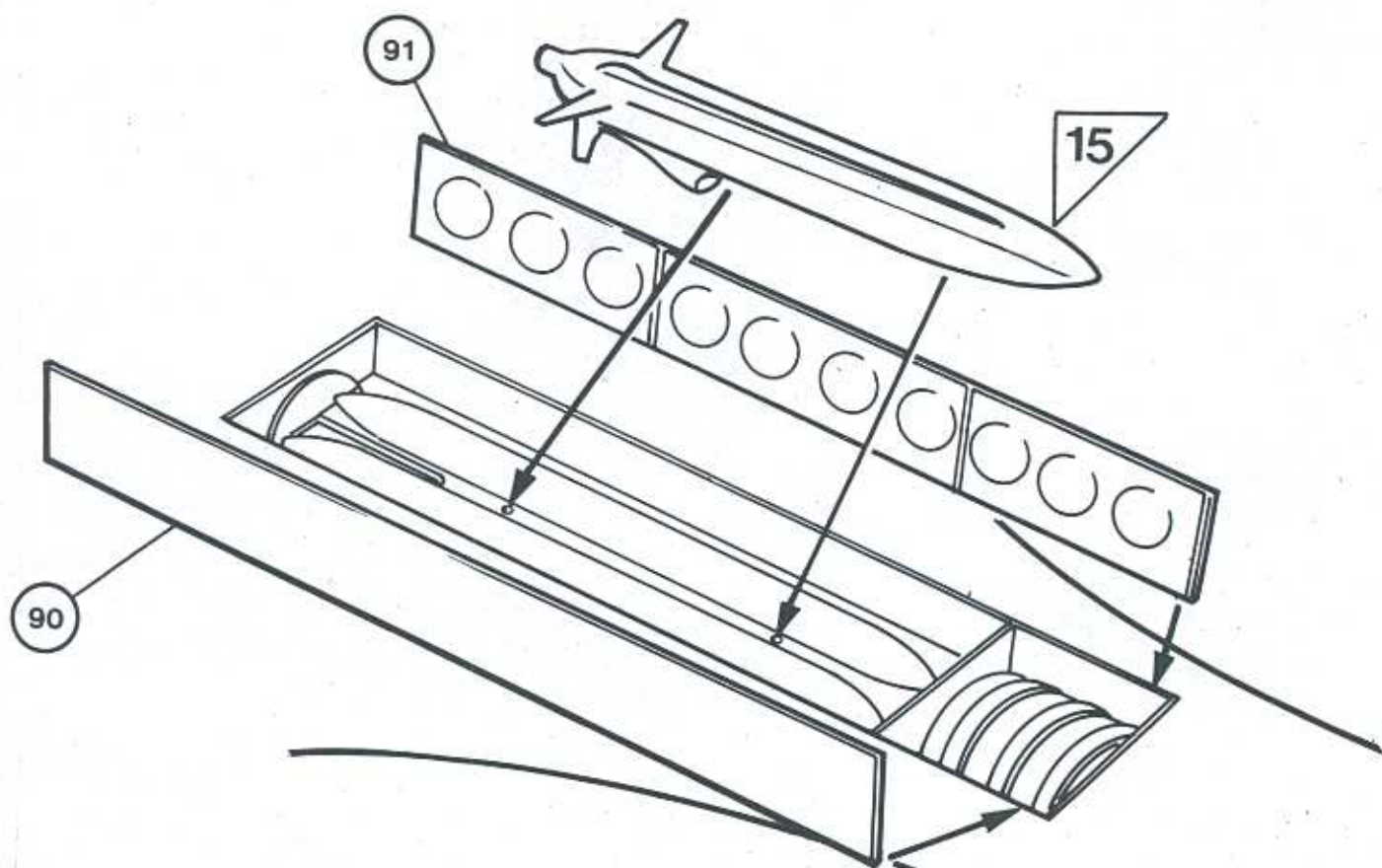
14

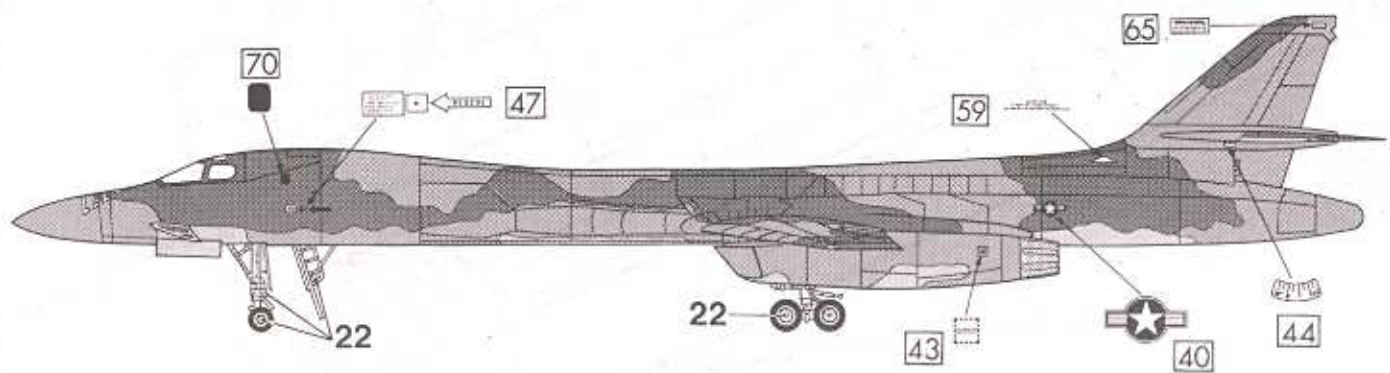
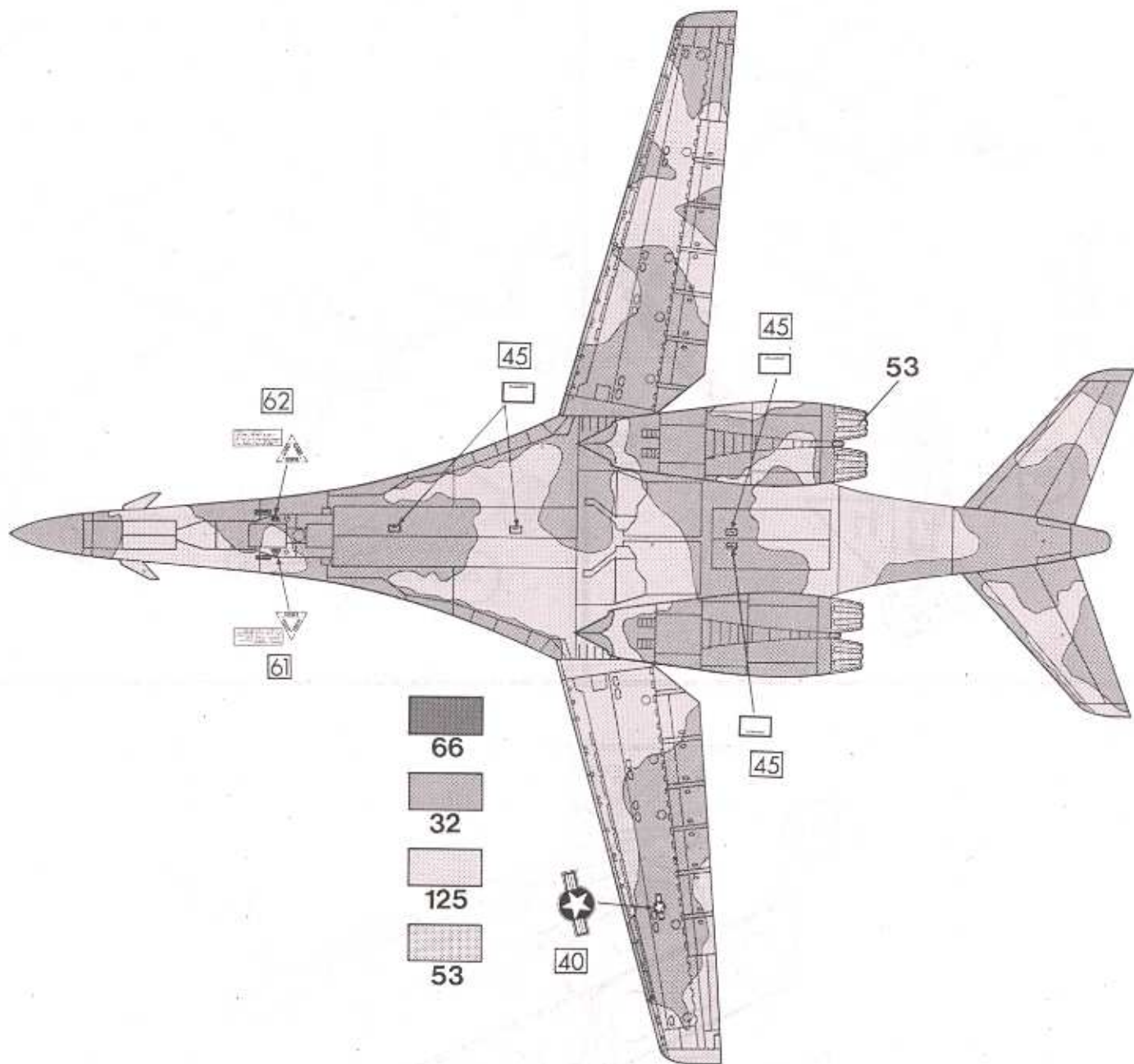

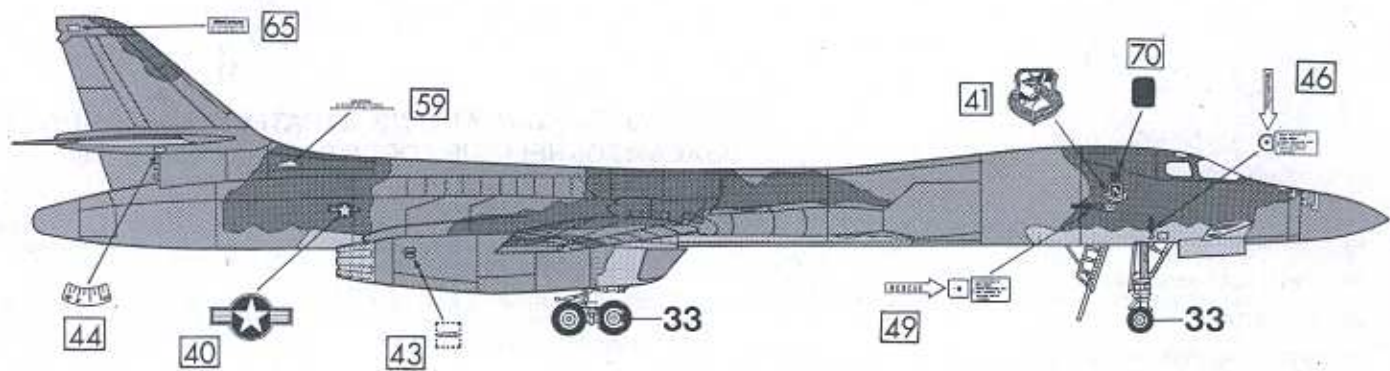
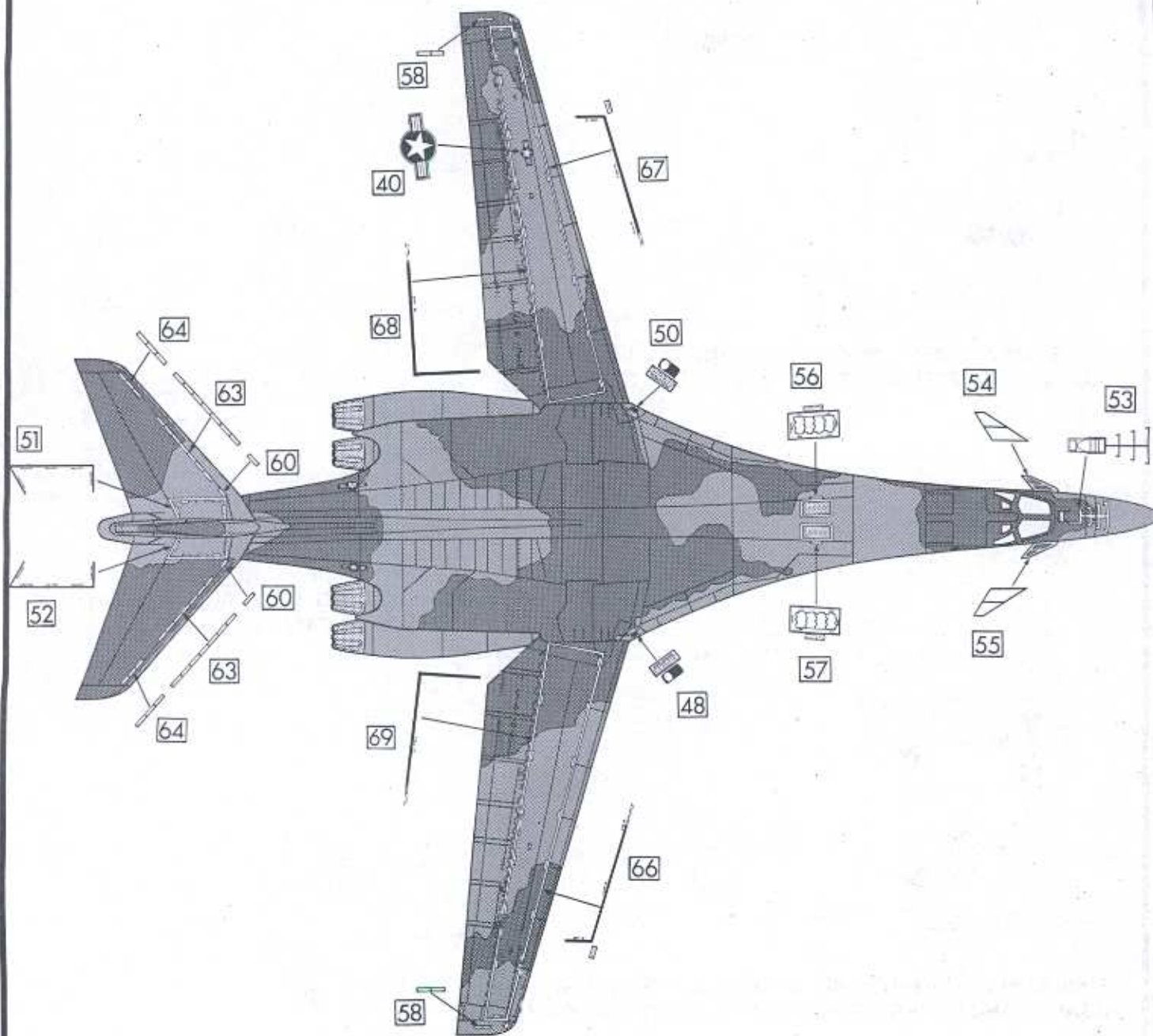
15

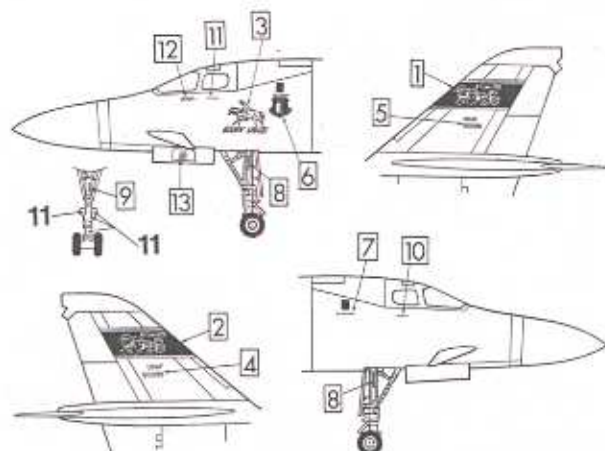

16

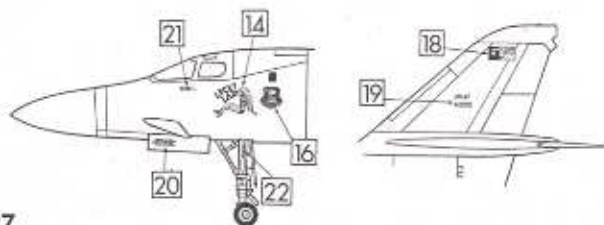

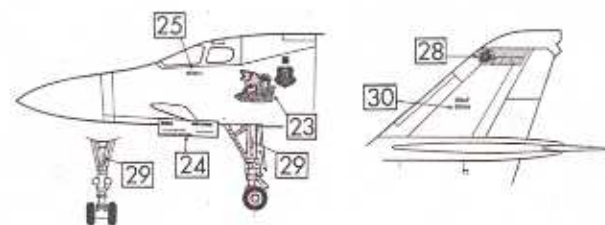
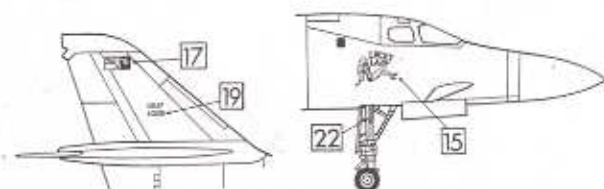

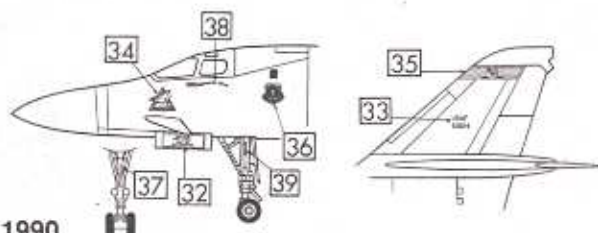
**28th BOMBARDMENT WING, STRATEGIC AIR COMMAND,
USAF ELLSWORTH AIR FORCE BASE, SOUTH DAKOTA, 1987**

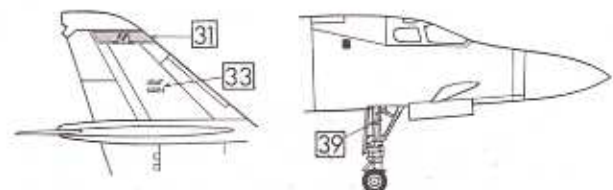
**96th BOMBARDMENT WING, STRATEGIC AIR COMMAND,
USAF DYESS AIR FORCE BASE, TEXAS, 1988**

**319th BOMBARDMENT WING, STRATEGIC AIR COMMAND,
USAF GRAND FORKS AIR FORCE BASE, NORTH DAKOTA, 1990**

**384th BOMBARDMENT WING, STRATEGIC AIR COMMAND,
USAF McCONNELL AIR FORCE BASE, KANSAS, 1988**

APPLY TRANSFERS, SEPARATE INTO REQUIRED SUBJECTS, DIP IN WARM WATER FOR A FEW SECONDS, SLIDE OFF BACKING INTO POSITION SHOWN IN ILLUSTRATION.

APPLIQUER LES TRANSFERS: DÉCOUPER LES SUJETS VOULUS, LES TREMPER DANS DE L'EAU TIEDE PENDANT QUELQUES SECONDES, METTRE EN PLACE EN DÉCOLLANT LE SUPPORT, COMME LE MONTRE L'ILLUSTRATION.

ABZIEHBILDER AUSSORTIEREN, EINIGE SEKUNDEN LANG IN WARMES WASSER TAUCHEN UND DANN VON DER UNTERLAGE HERUNTER IN DIE GEWÜNSCHTE POSITION SCHIEBEN (SIEHE ABBILDUNG)

APPLICARE LE DECALCOMANIE, SEPARARLE NEI SOGGETTI DESIDERATI, IMMERGERLE IN ACQUA TIEPIDA PER ALCUNI SECONDI, SEPARARLE DALLA CARTA DI SUPPORTO ED ATTACCARLE IN POSIZIONE COME DA ILLUSTRAZIONE.

SEPARAR LAS CALCOMANIAS POR TEMAS, SUMERGIR DURANTE UNOS SEGUNDOS EN AGUA TIBIA, DESLIZARLAS DE SU SOPORTE COLOCANDOLAS DONDE CORRESPONDE SEGUN LA ILUSTRACION

PARA APLICAR AS DECALCOMANIAS, CORTE A FOLHA COMO NECESSARIO, MERGULHE EM AGUA TEPIDA DURANTE ALGUNS SEGUNDOS E DESLIZE A DECALCOMANIA NA POSIÇÃO DESEJADA COMO INDICADO NA ILUSTRACÃO.

OVERDRUKKEN AFZONDERLIJK OP TOEPASSELIJKE PLAATSEN AANBRENGEN. EERST EEN PAAR SECONDEN IN WARM WATER DOMPELEN, DAN ACHTERKANTBEDEKKING VOORZICHTIG AFTREKKEN EN AANBRENGEN ALS AFGEBEELD.

APPLICERA DEKALER, SORTERA OCH DOPPA DEM I VARMT VATTEN FÖR NÅGRA SEKUNDER, AVLÄSSNA DEM FRÅN UNDERLAGET OCH PLACERA DEM SOM PÅ ILLUSTRATIONEN.

LAITA SIIRTOKUVA, EROTA AIHEENMUKAISIN RYHMIIN, LIOTA MUUTAMIA SEKUNTEJA LÄMPIMÄSSÄ VEDESSÄ, IRROTA TAUSTAPAPERISTA KUVAAN OSOITTAMAAN ASENTOON.

LÆG OVERFØRINGSBILLEDER PÅ: SEPARER HVERT MOTIV, DYP I VARMT VAND I NOGLE SEKUNDER OG SKUB SÅ BILLEDERNE OVER SOM VIST PÅ ILLUSTRATIONERNE.